

Lluís Servera Sitjar

Alcoraia

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2012

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2012-P-R-0257-0198

© del text: Lluís Servera Sitjar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Lluís Servera Sitjar

Alcoraia

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2012

El poemari *Alcoraia*, de Lluís Servera Sitjar, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al xxxvi Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2012. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Alcoraia

I CAMÍ D' ALCORAIA

El camí cap a Alcoraia
és un breu regal de la natura,
un horabaixa de treva
a les pruneres en clam.

Fora de mi entrelluc el canyar
com una cortina mig oberta
d'una llar acollidora i tendra.
Dins mi entrelluc que l'art
potser és un hoste inesperat,
i, vera o bell, filtra teràpies.

La joia de viure,
el pal callat
d'un mestre sufí,
un dàtil suspès
entre la tímida arena.

L'etern,
una clariana fonda,
una mirada de goig encès
que sondeja els astres.

La memòria,
un oasi enlluernat
de silencis berbers
i òlibes lliures.

Si tot muda,
on podré descobrir
els paisatges de la pietat?

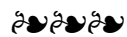
Els colors són terrossos de llum
en el temple de la terra.
La saviesa passa com una llebre falaguera
entre els garrigons de la ignorància
i els turons del romaní i el fred.

Alcoraia

M'interroga un llençol de somnis esvaïts
com pèl de roca assecat damunt una canal.
He sabut amb els anys que tot és tan fràgil
com un llevamà silvestre dins un guaret estrany.

Cal resistir amb una lluna sembrada per un bes
i escoltar els galls en les nits esboldregades.

Lluny d'omplir
d'àmfores de sentències
la pinassa del buit,
lluny de creuar
els agres del coneixement,
he reservat estels al repòs
i diademes als silencis,
he après que mai
no podré solcar cap icona
dels sols que abans, amb perícia,
voletejaren els poetes més dilectes.

Amb tot, paresc qualcú que explora
una llum d'arboceres
i a penes aconsegueix engrapar-la.
Vénc d'uns raigs de mantells impetuosos,
grocs com el càrritx segat per una falç.
Vén-c d'una pena de gírgoles
i cerc un eco d'estepes clares
des d'on pugui veure uns ulls.

II
PROP DE L'ÀGORA

Home de mudeses

Home que has perdut les paraules pures
i que t'han mutilat les certeses d'abans,
escolta la mínima llunyania que sona
i submergida llança un rítmic debat.
No és ver que no tregui flor el xiprell
i que no s'obrin pas els alts bellveures
d'un sol escalfat per bèl·liques espumes.
No beguis del desencís: desvetlla un far!

Dimonis

Al meu fill Joan

Tots els niguls eren caretes del cucarell.
La cugula, una llança batallant amb l'aire.
Rere la font guaitaven les falgueres de la por.
Els tarongers barataven tanyades per llenderes.
Les pipelles tremolaven amb l'ocre de l'espant.

El pare li contava històries de caragols i danses.
El nin pintava albons secs amb espases verdes.
La veu del pare rescatava aranyoners en flor.
Caragoles blanques dormien vora la pleta ubèrrima.

Els altius llops s'allunyaren com espines dins la fosca.
Tots els torrents de Grècia rajaven en els ulls de Telèmac.
El pare i el nin besaren el portal i la mare els esperava.
Tots els dimonis fugen quan la tendresa canta.

Oracles

A la Grècia antiga els oracles eren llamps de sentit.
Discussien els déus perquè discutien els homes
i els navilis del desig eren badies i nèctars.
Les raons eren raïms en el cup de la literatura.
Les paraules garbellaven llavors d'epigrames.

Zenó de Citi

El múrex ple de porpra de la barca
amb l'onatge de la fúria s'ha confós
i Poseidó cap túnica t'ha deixat.
Ben mirat, Zenó, tots som naufrags
però, més d'un naufragi maldam
per abraçar sense destorbs el cocó
de la paciència i la flama de la filosofia.

Lletres a Lucili

Tenia disset anys i en el jardí d' Alcoraia,
lluïen pedres de Sarrià i abelles trepidants.
No sé per què quan l'edat era epicúria,
jo cercava sostenir l'ànima dels temporals.
No coneixia Cató ni Estilbó ni altres savis
a les lletres presents. Una terra de conradís
nova i lleugera era la meva ment mesurada.
Vaig demanar-me per què una llimonera
suportava l' escassetesa de líquids afectes
millor que els homes la mústia dissort.
En la llum de l'estiu, com un element més
de la seva esplèndida força, per primer cop,
esbrinava la utilitat de la filosofia i el valor
dels mots espargits dins l'àgora. Lluny dels béns
i del senyoriu dels quals només tastaria relíquies,
n'havia trobat uns altres d'e més segurs i forts.

Instant de pluja

Com una fotografia dins un llibre,
solitària dins mi
com la mèrlera blava de Leopardi
damunt la torre de Sant'Agostino de Recanati,
m'arriba vellutat un instant de pluja
des del Puig de Ses Tres Fites,
on Algaida, Montuïri i Lluçmajor
alimenten un ullastre i un moment.

Un instant de pluja a Alcoraia
que el temps esmicola
com un crostó de pa entre les gallines.
Tot és ara, ahir i després.

Un plor i uns ulls em feren créixer.
I amb la poesia m'he confessat vulnerable.
Visc dels alens d'amor de la infantesa.

III
PROP DE RANDA I MÉS ENLLÀ

Ibn Arabi troba la seva religió

A Miquel Mascaró i Sant Honorat

No són els codis amb finestrons sense vida
ni la llarga oratòria d'alguns temples sagrats
els que us folraran la joia d'una cisterna docta.
He travessat tots els deserts d'Algèria per saber
que cap fasser alimenta el cor endurit de qui jutja.
Jo no som un savi ni vull esdevenir poeta,
si he cercat Déu és perquè estim els homes,
però no gos legislar sobre el que d'Ell he rebut.
La meva religió sols pot descansar en l'amor.

Vent i Upanishads

El vent eixuga la llenya prima,
neteja les teulades i mou la quietud,
desperta l'alè del teix i calla.
Arremolina els pètals de secrets i roses
rere les línies dels Upanishads
talment l'hàlit d'una veritat.

Alcoraia

Horabaixes lents

Els horabaixes lents d'Alcoraia
sempre m'han cridat a surar
més enllà del que fuig.

